

צבי סל העולם הזה

(כל הזכויות שמורות)

השבוע פותח "העולם הזה" בפירסום יומנה של האסירה המפורסמת, שמסרה אותו לידי דפנה ברק

יומנה שנה אורית

● 6.7.83 אני אמא. אני אמא בלי ילד, עם ילד אבל הוא לא איתי. אני, אמא, כותבת לך אדם יומן, מכיוון שאני תה לא גדל איתי, ואני רואה אותך רק פעם בשבוע. אני רואה איך אתה גדל במהירות, וזה יותר מדי בשבילי. או החלטתי להעלות את זה על הכתב. כל יום, כל שעה, או כל חודש... כל פעם שיכוא לי, יבוא לי לראות אותך ולא אוכל לבכות ולא אוכל לספר לאף אחד. אספר לך אדם איך אני רואה את גדילתך. אספר לך מהיום שגולדת כ-

כיתה הסוהר, בתוך בית הסוהר. אתה נולדת בתוך הסורגים, ממש בלב בית הסוהר — במירפאה... את הסיפור שלי אתה כבר יודע. לא חשוב מה אמא עשתה. חשוב רק שתרע שאני רוצה שאף פעם לא תלך בדרך שלי. או נולדת בבית הסוהר, בנוהדית? צה... את הצירים, צירייה לידה, קיבלתי בחדר מס' 1. היינו: שמוליק (שרה אני גיל) רינה ואני. אורית ארביב השבוע: לא יוד-

עת למה החלטתי לכתוב יומן. היה לי ריק בפנים. שום דבר לא מילא אותי, לא עניין אותי. הייתי משור-עממת. אחר-כך היה לי שינוי: כל יום לחזור מהעבודה — לכתוב. כש-התחלתי לכתוב את היום, אדם היה בן 11 חודשים. שמוליק הצוי-עה לי לכתוב את זה לאדם. ● 7.7.83 זה היה ביום שלישי. השעה היתה 3 לפנות בוקר. היו לי כא-בים והרגשתי רע. אחריכך התחילה ירידת המים. לא ידעתי מה הולך איתי.

פחדתי מהלידה ולא רציתי להכין שזה הרגע ללדת. הסתובבתי כמו סהרורית בחדר. כאב לי... סבלתי, רינה הת עוררה... "מה קרה, אורית?" שמוליק קפצה: "מהרי קיראי לסוהרת?" אמרתי לה: שמוליק, כואב לי, הילד רוצה לצאת. ניגשתי לאשנב ובלחש קראתי: סר-הרת, סוהרת. הסוהרת ניגשה ושאלה: "מה קרה, אורית?" ו"למה אתן ערות בשעה זו?" הסברתי לה שיש לי צירים והמים יורדים ממני כמו ברז.

רק אחרי חצי שעה ניגשה לאשנב החובשת ונתנה לי למרוד צירים לפי שעות. כל הזמן הייתי סגורה בחדר סר-בלת מכאבים. שמוליק נעשתה מתוחה ועצבנית וביקשה מיספריים, כדי שהיא תוכל ליילד. צחקנו, אדם, למרות הכל צחקנו... השעה כבר 5 וחצי לפנות בוקר ואני עדיין בתא. עוברת את הצירים החוקים. בשעה זו הגיעה הקצינה בליווי מישמר כבד, שחיכה בחוץ והוציאו אותי מה תא. היה לי קשה ללכת. אדם, הרגשתי שאתה כבר בחוץ ואני צריך עדיין מתהלכת בקושי בפרוודור האגף, במאמצים הגעתי למירפאה. הצירים לא עזבו אותי, והכאב היה גדול וחזק יותר. שאלתי את עצמי מתי כבר יבואו לקחת אותי לבית החולים, אבל רגע זה לא הגיע. פיתאום הרגשתי ציר חזק, חשבתי שאני נחנקת מכאב. הר-גשתי שאתה, אדם שלי, נלחם בפנים כדי לעזור לי. רצית לצאת החוצה. עוד ציר והראש שלך כמעט בחוץ. אז הגיע הרופא.

השעה היתה 6 וחצי בבוקר. הגיעו גם ההנהלה ואנשי מיישטרה. לא היה לי איכפת מכלום. רציתי לגמור עם זה וללדת. אדם, איך אוכל לספר לך איך הרגשתי ברגע שחשתי איך אתה נלחם שם בפנים. רצית לצאת החוצה, אדם, עזרת לי. עוד ציר חזק והנה אתה בחוץ. הנוכחים צעקו: "אורית, יש לך בן, מול-טוב!" אז כבר חוטב לי. הרגשתי הקלה. ביקשתי לראות אותך. ביקשתי שלא יקחו אותך ממני. שמו אותך על הבטן שלי עוד לפני שרצתו אותך. ואז לחשתי: תודה לאל, הכל עבר בשלום ושנינו בריאים.

הצמרתי אותך אקיי והתפללתי חריי-שית: אלוהים, שמור לי עליי. לקחו אותך, רצנו אותך והלכישו אותך בחיתולים לבנים. היית חתיך כזה, עם המון שיער שחור-שחור. הר-דעו לי שלוקחים אותך לבית החולים לבריאות, ושאתה נשארת כאן. הייתי חלשה, אדם, שאלתי מיליון פעם מתי יחזירו לי אותך והם ענו: מחר. לקחו אותך, אדם. הרגשתי לכבד. הכי-סן איננה. עברתי לידה. יש לי ילד, ילד

ומדברת עלי בקירבה, אך בכוונתה הנחושה לבנות לה ולבנה חיים חדשים. כך גם אמרה לאביטן לפני שמרצה אל החופש, כדי שלא יווצר הרושם שהסתחררה בימים האחרונים ושכחה מאהובה לשעבר. הכלוא עדיין בין כותלי בית הסוהר.

שני ההורים, משני עברי החומות, חוששים אך רוק לגורלו ושלומו של ילדם המשותף, ששמו המלא הוא גורל-אדם. על אף ההתרפקות על חברותיה בכלא (היא מדברת בקירבה רבה על שרה אנגל, המכונה "שמוליק" — ובחיבה על אביבה גרנות) ברור כי ברצונה לתייק פרק זה עמוק-עמוק בעברה. נכון שרבים וטובים במצבה רצו כמות. אולם לזכותה של אורית ארביב עומדים רצון עז ואינטליגנציה טיבעית. שסייעו בידה להיחלץ משלל הפיתויים בהם הוצפה בימי החופש הראשוני שלה.

בינתיים היא מסתובבת בין דירותיהן של אמה, חמותה ואחותה. על הכלא היא עדיין מדברת במושגי הווה. כמו "אצלנו", או "אנח-נו". כשעדנו יחדיו בתל-אביב, השקיפה על הסובבים כתיירת וסיפרה לי שביקרה כאן כשהיתה בחופשה (אז רצים, רצים להספיק הכל. בסוף לא מספיקים כלום.) ניכר בה כי עדיין אינה מעכלת את העובדה שהפעם זוהי חופשה לתמיד. שלא יקרה כלום אם תאחר (אם מאחרים לחזור מהחופשה — אז דוחים את החופשה הבאה. תלוי בכמה זמן מאחרים). שאיש לא יעס עליה, מלבד בנה הקטן. לו הבטיחה לשוב מוקדם ולקנות לו גלידה (הוא עוד יקרא לי שקרנית!). אדם הוא כיום כל עולמה ועתידה של ארביב. לכן טיבעי הוא שהקדישה לו את היום. המתפרסם בהמשכים החל בגיליון זה.

"מכת חופשי"

ותרות זועקות קידמו את יציאתה מכ" לא הנשים נוהגות יציאה. על מי האופנה הלאומית האחרונה, ציפו הכל שהיא תצא משעריה-הכלא ותפתח מייד בהצהרות לאומה, בין פוזה יפה אחת לאחרת. לטה מקהל העיתונאים והצלמים שהמתינו לה בסבלנות. עד היום היא נושאת צלקות על פרק ידה ובירכה — זכר למאבק שניהלה בצלם רכוב על אופנוע עימו לא רצתה לשתף פעולה. מייד אחרי כן — נעלמה. שתיקה רועמת נשלחה ממקומות מגוריה בין מעוז-אביב לנווה-שרת. על כך חיפה מלל רב בעיתונות — שכלל כל ציטוט — ולו הטרויוואלי ביותר — מפיה לסובבים אותה. ביום הראשון פגשתי אותה לראשונה בבי-תה בנווה-שרת. שכונת מצוקה. "על פי הגדרת תה. אורית, לבושה במכנסיים קצרים וחולצת טריקו. נראתה מבולבלת וחסרת ביטחון. "חטתי מכת-חופש"... התבטאה כמה פעמים במהלך שיחותינו. כשניסתה להתמודד עם המציאות היומיומית מחוץ לכותלי בית הסוהר: איך פותחים חשבון עובר-ישוב בבנק, מתי פתוחים סניפי-הבנק, איך מתרגמים לירות ישנות לשקלים חדשים-ישנים. שוחחנה ארוכות במשך יומיים — הן בחיק מישפחה (אמה הצעירה, אחותה ולאיזה ואחרים) וכמובן לבדנו. שתינו צעירות בשנות העשרים שלנו. אולם איזה בעיות מפרידות ביננו! "מכת-חופש" זוהי הגדרה הקולעת ביותר לקורה לאורית בימים אלה. היא לובשת את בגדיה הססגוניים של

לואיזה. אחותה. מהסיבה הפשוטה שחלו שי-נוי אופנה מהותיים בשנים האחרונות. שבהן לא נזקקה לביגוד (בכלא מוגבלים הבגדים המותרים וצובעיהם). מתלבטת באיזו עבודה תוכל לעסוק, מתחילה ללמוד שיעורי נהיגה וחוששת ממיבחן התיאוריה. מחפשת לשכור דירה במעוז-אביב עבודה ועבור אדם — הבן המשותף לה ולהרצל אביטן. המרצה את עונשו בבית-הסוהר. את אדם מסרה כשהיה בן ארבעה חודשים לידי לואיזה. אחותה המסורה (ראה יומן). מאז הורגל הילד, הדומה לאביו, ל"שבתא" (אמה הטמפרמנטית של אורית, אחריה, הוא משוגע) "כהגדרת אורית) ול-אמא לואיזה". פיתאום נחתה עליו גם "אמא אורית". הילד מתקשה לעכל את המצב החדש, ואמו מתקשה עוד יותר להתמודד עם קשיי העיכול שלו. מצב רגיש. פגיע ופוגע. אורית, שתדמית קשוחה שהצטיירה לה עקב עברה וריקעה החברתי, מתמיהה על רקע מגישה עימה. מודאגת למדי ממצב יחסיה עם ילדה, ודי חוששת מהעתיד המחכה לה. בשיחות הכנות שניהלה עימי לא ייפתה את המתרחש בכלא. אם כי לא הסתירה את הנוחיות הטמונה בכל שמנהלים עבורך את חיך, לוקחים בשבילך החלטות. מסירים ממך אחריות. בעין ממוכחת קלטה מייד את הסכנה והאחריות הכבדה בחופש. כפסע ניצב בין מצבה החדש לבין מצבה הקודם: בתקופת השליש (השליש שנוקה לה משנות מאסרה) נבחנת התנהגותה בקפדנות-יתר. אורית מכבדת את הרצל אביטן. אבי בנה.